

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Secunda secundae Summa Theologiae

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

3 vtrum constantia pertineat ad perseuerantiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72772](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72772)

Super Quaestio. 137. Artic. 3.

In art. 3. eiusdem q. dubium ex Martino ibidem, q. 2. occurrit, circa differentiam inter perseverantiam, & constantiam. Arguit siquidem dupliciter. Primo sic. Continuet aliquis aliquem virtutis actum, & deinde sola diurnitate virtus deserat, talis nec perseverans, nec constans est. ergo constantia non respicit extrinseca impedimenta, ut dicitur. Secundo, Aristoteles expresse ponit perseverantiam circa vehementes tristitias, &c. ergo in visu terminorum debemus conformari antiquis doctoribus, nisi constet de abusu.

D. 1035.

Q. princ. ar. 5.

Lib. 1. in 56. Scipionis 1. fol. 2. ante med. libri. Q. 138. argumentum. 6.

gis convenit cum fortitudine, in quantum firmitate servat contra difficultatem diurnitatis.

AD SECUNDUM dicendum, quod illa perseverantia, de qua loquitur Phil. non moderatur aliquas passionem, sed consistit solum in quadam firmitate rationis, & voluntatis. Sed perseverantia sicut quod ponitur virtus, moderatur aliquas passiones. scilicet timorem fatigationis, aut defectus propter diurnitatem. Unde haec virtus est in irascibili, sicut & fortitudo.

AD TERTIUM dicendum, quod Augustinus ibi loquitur de perseverantia, non sicut quod nominat habitum virtutis, sed sicut quod nominat actum virtutis continuatum usque in finem, sicut illud Matth. 24. Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Et ideo contra rationem perseverantia sic accepta esset, quod amitteretur, quia iam non duraret usque in finem.

ARTICULVS III.

Utrum constantia pertineat ad perseverantiam.

AD TERTIUM sic proceditur. Vbi, quod constantia non pertinet ad perseverantiam. Constantia enim pertinet ad patientiam, ut supra dictum est: sed patientia differt a perseverantia, ergo constantia non pertinet ad perseverantiam.

¶ 2. Praet. Virtus est circa difficile bonum: sed in parvis operibus constantem esse, non videtur esse difficile, sed solum in operibus magnis, quae pertinent ad magnificentiam: ergo constantia magis pertinet ad magnificentiam, quam ad perseverantiam.

¶ 3. Praet. Si ad perseverantiam pertinet constantia, in nullo videretur a perseverantia differre, quia utrumque in immobilitate quandam importat: differunt autem. Nam Macrobius coadiudic constantiam firmitati, per quam intelligitur perseverantia, ut supra dictum est: ergo constantia non pertinet ad perseverantiam.

SED CONTRA est, quod aliquis dicit esse constans ex eo, quod in aliquo stat: sed inmanere aliquibus pertinet ad perseverantiam, ut patet ex diffinitione quam Andronicus ponit: ergo constantia pertinet ad perseverantiam.

RESPON. Dicendum, quod perseverantia, & constantia conveniunt quidem in fine: quia ad utrumque pertinet firmiter persistere in aliquo bono. Differunt autem sicut ea, quae difficultatem afferunt ad persistendum in bono. Nam virtus

perseverantia proprie facit firmamentum in bono contra difficultatem: sed ex ipsa diurnitate actus constantem firmiter persistere in bono contra quae proveniunt ex quibuscumque impedimentis. Et ideo principalem nis est perseverantia, quam constantiam, quae est diurnitate actus virtutis, quam illa, quae est impedimentis.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod menta persistendi in bono praeparata stitit inferunt: circa tristitia autem actum est. Et ideo constantia de se non venit cum perseverantia: sed de se difficultatem inferunt, conveniunt tamen autem potior est: ideo constantiam ad perseverantiam, quam ad patientiam.

AD SECUNDUM dicendum, quod in parvis operibus perseverantia habet difficultatem, & in ratione actus quam respicit magnificentiam ipsa diurnitate qua respicit perseverantiam constantia potest ad utrumque pertinere.

AD TERTIUM dicendum, quod pertinet quidem ad perseverantiam, quod conveniunt cum ea, non tamen est idem, differt ab ea, ut dictum est.

ARTICULVS IIII.

Utrum perseverantia indiget auxilio gratiae.

AD QUARTUM sic proceditur. Vbi, quod perseverantia non indiget auxilio gratiae. Perseverantia enim est quaedam virtus, virtus est: sed virtus, ut Thomae dicit in sua Rhet. agit in modo naturae: ergo sola inclinatio virtutis sufficit ad perseverandum. Non ergo ad hoc requiritur aliquod auxilium gratiae.

¶ 2. Praet. Donum gratiae Christi est maius, quam nocum entis, Adā intulit, ut patet ad Rom. sed ante peccatum sic conditus homo, ut posset perseverare per quod acceperat, sicut Augustinus in lib. de correct. & gratia exponit multo magis homo per gratiam Christi reparatus, potest perseverare absque auxilio nouae gratiae.

¶ 3. Praet. Opera peccati quae sunt virtutibus, quae sunt virtutibus, unde ex persona impiorum dicitur Sap. 5. Ambulantes in virtutibus: sed aliqui perseverant in operibus peccati absque auxilio gratiae: ergo et in operibus virtutum potest homo perseverare absque auxilio gratiae.

SED CONTRA est, quod Augustinus dicit in lib. de perseverantia, quod scribitur donum Dei esse perseverantiam, qua usque ad finem perseveratur in Christo.

RESPON. Dicendum, quod...